

НАДІЯ ПАВЛИК

Членкиня Європейської дослідницької команди у сфері молоді (PEYR), дослідниця проєкту Ради Європи «Молодь за демократію в Україні»

NADIIA PAVLYK

Member of the Pool of European Youth Researchers (PEYR), Researcher for the Council of Europe's "Youth for Democracy in Ukraine" project

NAMES AND THEIR PEOPLE

“Just hugging you” — full text of the letter dated 5 April 2022

The shops in my city, Zhytomyr, were either closed or empty. I was also empty, motionless, and worried about medicine for my sick mother and food for the animals I was caring for. On 8 March, 2022, volunteer Tamara brought me two miraculously found packages of food — for dogs and cats. And on top of that, she gave me the most unusual gift I had ever received for 8 March — fresh, fragrant bread from the bakery. On 5 April, 2022, youth worker Olena sent me the most touching, intimate, and at the same time shortest letter of my life: “Just hugging you.”

Time stopped in March 2022. The web of my people became thin and shivered tensely — I didn't know what had happened to those under occupation; I had almost no contact with those who were forced to move around the country and beyond. It was that precarious moment of realising that recognising human rights is not the same as protecting them. I followed volunteers and military personnel on social media but had no strength, will or understanding of what to do next.

My close friends, almost like family, called me — Oleksandr, Tetiana, Viktoriia — asking me to move and protect myself. I received messages

ІМЕНА ТА ЇХНІ ЛЮДИ

«Просто обіймаю» — повний зміст листа від 5 квітня 2022 року

Магазини в моєму місті – Житомирі – стояли або зчинені, або порожні. Я також була порожньою, нерухомою і переживала за ліки для хворої мами та їжу для тварин, якими опікувалася. 8 березня 2022 року волонтерка Тамара привезла мені знайдені дивом два пакунки з кормом – для собак і котів. І на додачу – найнезвичніший для мене подарунок до 8 Березня – свіжу запашну хлібину з пекарні. А 5 квітня 2022 року молодіжна працівниця Олена надіслала мені найщемкіший, найємніший і водночас найкоротший у моєму житті лист: «Просто обіймаю».

Час зупинився в березні 2022 року. Павутинка моїх людей витончилася й напружені тремтіла – я не знала, що з тими, хто в окупації; я майже не мала зв'язку з тими, хто весь час вимушено переміщалися по країні та за її межами. Це був той хиткий момент усвідомлення, що визнання прав людини не totожне їх захисту. Я слідкувала в мережах за волонтерами й військовими – і не мала сил, волі чи розуміння, що далі.

Мені телефонували близькі, майже «родинні» люди – Олександр, Тетяна, Вікторія, прохаючи рухатися й захищатися. Мені писали далекі

from distant “foreign” people whom I had met at Council of Europe events in the pre-war era — Rita and Gundega — offering me their hospitality and any support they could provide. I didn’t have the emotional, intellectual, or physical resources to accept help.

Then Olena, the leader of our youth movement, who also has a family, a huge circle of responsibilities, and an even wider circle of contacts, called me. She asked me in a very simple and matter-of-fact way: “How are you? I can help you here, here, and here. I don’t have the emotional strength to support you here, but I can help you financially.”

Her experience, calmness, and strength became a lifeline for me. And the fact that she called me, listened to me, and stayed strong. And I could return to researching youth work and youth policy in Ukraine again. Only this time, the focus and key phrase became “wartime”...

In April 2022, various institutions gradually began to return to work. Webinars on how to work in a crisis during a crisis were organised. Youth work was slowly shifting from a humanitarian focus to non-formal education. Projects were resuming. I was coming back to myself.

Youth work during wartime is about names and the People behind them. It is about the power of support and honesty with oneself and others. It is about the time that some people find for others to say: “How are you? I can help you here, here, and here.” And then just give them a hug.

This story does not name all the people who changed me. This story does not describe any best practices in youth work that are worth sharing or promoting. But I see here two main lessons I learned from youth work during the war: 1) if you feel scared and empty, talk to people about it; 2) if you have even the smallest resource, help others, with bread, a phone call, or your participation.

This is also a story about gratitude.

«зарубіжні» люди, з якими я перетиналася на заходах Ради Європи в довоєнній ері — Ріта і Гундега, пропонуючи їхні будинки й будь-яку підтримку. Я не мала ресурсу — емоційного, інтелектуального й фізичного — прийняти допомогу.

А потім зателефонувала Олена — лідерка нашого молодіжного руху, у якої також сім'я, величезне коло відповідальності і ще ширше коло контактів. Вона дуже просто й діловито запитала: «Якти? Я можу допомогти тут, тут і тут. У мене немає емоційних сил підтримати тебе ось у цьому, але я можу допомогти фінансово».

Її досвід, спокій і сила стали для мене рятівним колом. А ще те, що вона зателефонувала мені, вислухала і тримала стрій. І я знову змогла повернутися до досліджень молодіжної роботи й молодіжної політики в Україні. Тільки тепер фокусом і ключовим словом стало словосполучення «воєнний час»...

У квітні 2022 поступово почали відновлювати роботу різні інституції. Організовували вебінари про те, як працювати з кризою у кризі. Молодіжна робота поволі поверталася від гуманітарного напряму до неформально-освітнього. Відновлювалися проекти. Поверталася до себе я.

Молодіжна робота під час війни — це про імена і їхніх Людей. Про силу підтримки і чесність із собою та іншими. Про час, який одні люди знаходять для інших, щоб сказати: «Як ти? Я можу допомогти тут, тут і тут». А потім просто обійтися.

У цій історії не названо імена всіх людей, які змінили мене. Ця історія не описує жодного передового досвіду молодіжної роботи, яким варто ділитися чи поширювати. Але я бачу в ній два свої головні уроки молодіжної практики під час війни: 1) якщо тобі страшно і порожньо — говори про це людям; 2) якщо в тебе є хоча б найменший ресурс — допоможи іншим — хлібиною, дзвінком, участю.

А ще ця історія про вдячність.